

indgå i standardfradraget og eventuelt være medvirkende til, at dette indrømmes med et større beløb end det faste beløb.

Dernæst foreslås det, at der indføres et fast fradrag (standardfradrag) til dækning af alle de fradrag, der tilkommer en skattepligtig ved indkomstopgørelsen, bortset fra fradrag, som udtrykkeligt holdes udenfor standardfradraget. De fradrag, der således holdes udenfor standardfradraget og som der altså ved siden heraf er sædvanligt fradrag for, er: 1. det foran omtalte faste lønmodtagerfradrag, 2. fradraget for erlagte personlige skatter, 3. fradrag for underskud af 1- og 2-familieshuse, 4. fradrag for underholdsbidrag o. lign. samt 5. fradrag for egne løbende bidrag til en pensionsordning eller en renteforsikring og bidrag til Arbejdsmarkedets Tillægspension, når sådanne bidrag tilbageholdes af arbejdsgiveren. Når de under 5. nævnte pensionsbidrag m. v. holdes udenfor standardfradraget, skyldes det — foruden bidragenes ofte betydelige størrelse —, at det i forslagets afsnit V er foreslået, at arbejdsgiveren, forinden han beregner skatteindeholdelsen, skal trække bidragene fra lønnen.

Blandt de fradrag, der efter den foreslåede bestemmelse vil være omfattet af standardfradraget, skal fremhæves fradraget for udgifter til kapitalforsikringer, sygeforsikring m. v., fradraget for udgifter til renteforsikringer, der ikke er led i pensionsordninger, fradrag for renteudgifter samt lønmodtagerfradragets udgifter udover det faste beløb. Endvidere mere specielle fradrag som f. eks. fradrag for gaver til velgørende formål og fradrag for overført underskud fra tidligere år.

Standardfradraget er kun et mindstefradrag, således at en skattepligtig, der godtgør, at summen af de faktiske udgifter overstiger standardfradraget, i stedet får fradrag for de faktiske udgifter.

Standardfradraget tilsigter i første række at skabe overensstemmelse mellem den foreløbige og den endelige skat. Som det vil blive omtalt nærmere nedenfor, skabes der derved mulighed for i en del tilfælde at fritage for indgivelse af sædvanlig selvangivelse. Ved afgrænsningen af den personkreds, standardfradraget skal tilkomme, har man derfor søgt at medtage så mange som muligt af de skattepligtige, som det ikke af andre grunde er nødvendigt at afkræve sædvanlig selvangivelse. For personer, der driver selvstændig erhvervsvirksomhed, vil det — som det ligeledes senere vil blive omtalt — fortsat være nødvendigt, at der indgives sædvanlig selvangivelse, og disse personer er derfor ikke medtaget under standardfradragets ordning. På den anden side har man herunder medtaget alle personer, der ikke har indtægt ved selvstændig erhvervs-

virksomhed, således at der medtages ikke blot personer, der kun har lønindtægt, men også f. eks. pensionister og personer, der udelukkende eller ved siden af A-indkomsten har anden B-indkomst end indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed. Som sådan anden B-indkomst, der altså ikke udelukker fra standardfradrag, kan nævnes renteindtægt, overskud af 1- og 2-familieshuse, underholdsbidrag og indkomstskattepligtige gaver.

Ved fastsættelsen af standardfradragets størrelse er der navnlig henset til den gennemsnitlige faktiske størrelse af de udgiftsfradrag, som inddrages under standardfradraget, samt til at fradraget ud fra sit formål skal omfatte flest mulige skattepligtige. Omvendt taler provenuemæssige hensyn og hensynet til de skattepligtige, der ikke er medtaget under ordningen, for at fradraget ikke sættes højere end at de førstnævnte hensyn tilgodeses i rimeligt omfang. Det er herefter foreslået, at standardfradraget skal udgøre 1.800 kr. for sambeskattede ægtefæller og 1.200 kr. for andre skattepligtige personer. For selvstændigt skattepligtige børn udgør standardfradraget 360 kr.

En del skattepligtige med A-indkomst har tillige mindre B-indkomster såsom renteindtægt o. lign., og den foreløbige skat af B-indkomsten vil her i mange tilfælde blive opkrævet ved indeholdelse i A-indkomsten, nemlig gennem formindskelse af fradraget på skattekortet. Såfremt der ved indkomstopgørelsen bortses fra sådanne mindre B-indkomster, vil der også i disse tilfælde blive bedre mulighed for at opnå overensstemmelse mellem foreløbig og endelig skat, ligesom der ved en sådan forenkling vil opnås en vis arbejdsmæssig lettelse for de skattepligtige og skattemyndighederne.

Det er således de samme hensyn, der taler for en sådan ordning som for standardfradragets ordning, og man har derfor ved udformningen af den foreslåede bestemmelse om skattefritagelse for mindre B-indkomster afgrænset den personkreds, bestemmelsen skal gælde for, på samme måde som ved standardfradragets reglen. Det vil sige, at bestemmelsen gælder for alle personer, der ikke har indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed. For disse personer bortses der fra eventuelle B-indkomster, når disse i et indkomstår tilsammen ikke overstiger 600 kr. Man har dog fundet det praktisk at holde B-indkomster i form af underholdsbidrag og lignende aftægts- og underholdsydelser, der i reglen vil være af en ret betydelig størrelse, udenfor reglen, ligesom det er anset for en følge af skattefradragets retens bevarelse, at indtægt i form af overskydende skat kommer til beskating fuldt ud.

Både standardfradragets reglen og den her foreslåede